

NYÍREGYHÁZI
EGYHÁZMEGYE

A SZENT NAGYCSÜTÖRTÖKÖN REGGELI ISTENTISZTELET

A hat zsoltár után **Alleluja...** az előversekkel, majd a következő tropár 8. hang. ÉK 330. oldal

Midőn a **dicső tanítványok** * a vacsorai lábmosásnál megvilágosítottak, * akkor a gonoszlelkű Júdás, * a pénzvagytól **elvakítottva**, * téged, az igazságos Bírót * a törvénytelen **bíráknak** elárult. * Íme, lássátok, ti, e földi **javak kedvelői**, * ezek miatt **felakasztotta magát!** * Kerüld a **telhetetlenséget**, * mely a tanítómesternek **ilyet** mert **tenni**. * Mindenkihez jószágos Urunk, **dicsőség néked!**

Szent Lukács evangéliumának olvasása (22,1-39)

Az 50. zsoltár után a következő kánon

KÁNON

I. ÓDA 6. HANG

Kettéválván megnyílt a Vörös-tenger, * és a hullámokat tápláló mélység kiszáradt, * s ezáltal utat nyertek a fegyvertelenek, * a fegyveresek pedig sírjukat lelték ott. * Ezért isteni szépségű éneket zengünk, * mert Krisztus Istenünk dicsőségesen megdicsőült.

III. ÓDA

Ki mindnyájunk Ura és alkotó Istene vagy, * teremtményedet a szenvedélyektől megtisztítva magaddal egyesítetted, * és magad lettél a Pászka-barány, * ki meghaltál érte, kiáltván: * Egyétek az én testemet és a hit által megerősödtök!

Katavásziaként megismételjük az irmoszt.

Kathizma 1. hang.

Ki tavakat, forrásokat és tengereket **alkottál**, * hogy alázatosságodat választottaidnak **megmutathasd**, * tanítványaidnak lábait **megmostad**, * kendővel körülövezve magad, * és kimondhatatlan emberszereteted folytán **megalázkodva**, * bennünket is **felmagasztaltál**, * megszabadítván a **gonosztól**, * mint egyetlen **Emberszerető**.

Dicsőség...

3. hang

Jószívűséged folytán **megalázkodtál**, * **tanítványaid lábát megmostad**, * s **őket** az isteni pályafutásra **ráirányítottad**, * Péter elutasítja a lábmosást, * de **az** után engedelmeskedik az isteni parancsnak és **megmosakszik**, * és **tehozzád szüntelenül** esedezik: * ajándékozd nekünk a **nagy** kegyelmet!

Most és...

4. hang. Minta: Kijelentéd...

Együtt étkeztél, Uralkodó, tanítványaidal, * s titokzatosan kijelentted nekik legszentebb **sz**envedésedet, * mellyel megszabadulunk az **eny**észettől, *' kik a te szent szenvedéseidet tiszteljük!

IV. ÓDA

A próféta előre látván a te kimondhatatlan titkaidat, Krisztusom, * így kiáltott fel: * Erődnek állhatatos szeretetét oltottad belénk, könyörületes Atyánk, * mert egyszülött Fiadat engesztelő áldozatul küldted el a világra, ó Jóságos!

V. ÓDA

A szeretet kötelékével * a mindenség Uralkodójához kötődő apostolok * magukat Krisztusnak rendelve alá, * ékes lábaikat kinyújtották, * és mindenkinek békességet hirdetnek.

VI. ÓDA

A bűnök feneketlen mélysége vett körül engem, * s már nem bírom hullámvereéseit. * Mint Jónás a cetből, így kiáltok hozzád: * Vezess ki engem a romlásból!

Konták 2. hang

Alighogy kezébe vette a **kenyeret** az áruló, * máris sietve nyújtotta ki azt, * hogy az eladott ember árát **fogadja** kezébe. * És megigazulás **nélkül** maradt Júdás, *' **a szolga** és csaló.

Ikosz:

Közelítsük meg félelemmel mindnyájan a titokzatos asztalt, * vegyük magunkhoz tiszta lélekkel a kenyeret, * maradjunk együtt az Úrral, s lássuk, * miként mossa meg tanítványai lábát, * és tegyünk úgy, amint láttuk! * Alázkodjunk meg egymás előtt, * s mossuk meg egymás lábát, * mert Krisztus is azt parancsolta tanítványainak, * de nem hallgatott rá Júdás, * a szolga és csaló.

VII. ÓDA

A Babilonban élt ifjak * nem ijedtek meg a lángoktól, * hanem a lángoló tűz közepére vetve beharmatozva kiáltották: * Áldott vagy, Urunk, atyáinknak Istene!

VIII. ÓDA

Az ősi törvény szerint élő ifjak Babilonban * büntetésben részesülve sem engedelmeskedtek az uralkodó okatlan parancsának, * hanem a tűzben is, melybe vetették őket, * összefogódzva, fenntartójuknak méltó éneket zengtek így: * Áldjátok az Urat, az ő művei, és magasztaljátok őt mindörökké!

IX. ÓDA

Az Úrnak különös és emeleten lévő * halhatatlanságot kínáló asztalához * emelkedett lélekkel járuljunk, hívek, * hogy meghallgassuk az ott letelepedett Ige szavát, * kit is magasztalunk!

Fényének (3-szor)

Fölékesített menyegzős termedet látom, Üdvözítőm, * de nincs menyegzős öltönyöm, hogy oda bejuthassak. * *Tedd* ragyogóvá lelkem öltözékét, fényárasztó, * és üdvözíts engem!

Dicséreti sztihrák

2. hang

Össejön a zsidók tanácsa, * hogy a mindenek Alkotóját és Teremtőjét * Pilátusnak adják át. * Ó, gonoszok és hitetlenek! * Ítéletre szánják azt, aki élőket és holtakat fog majd megítélni. * Kín szenvedésre készítik a szenvedések meggyógyítóját. * Hosszú türelm^ű Urunk, * nagy a te irgalmad, *' dicsőség néked!

A törvényszegő Júdás, * aki a vacsorán veled egy tálba mártotta kezét, Uram, * törvényszegők felé tárta ki azt, * hogy átvegye az ezüstpénzt, * és ki a kenet értékét becsülgette, * nem átalлт téged, a felbecsülhetetlen értékűt elárulni. * Ki lábait a mosásra kinyújtotta, * álnokul megcsókolta az Uralkodót, * hogy elárulja a gonoszoknak, * de az apostolok karából kiszakítva * nem láthatta meg a te harmadnapi feltámadásodat, *' amely által könyörülj rajtunk!

Júdás, a ravasz áruló, * álnok csókkal árulta el az Urat és Megváltót * s a mindenek Uralkodóját szolgaként adta el a zsidóknak, * s mint a bárány a leöletésre, * úgy engedte áldozatra magát az Isten báránya, * az Atyának Fia, *' az egyetlen Nagyirgalmú.

Júdás, mint szolga és csaló, * tanítvány és áruló, * barát és mégis sátánként nyilatkozott meg tetteiben, * mert, bár követte a Mestert, * de közben már az árulást latolgatta, * ezt mondván magában: * elárulom őt és megszerzem az összerakott pénzt, * mert igyekezett már a kenetet is eladni, * Jézust pedig álnokul elfogatni. * Csókot adva elárulta Krisztust, * s mint a bárány a leöletésre, * úgy engedte áldozatra magát az egyetlen irgalmas *' és Emberszerető.

Dicsőség... most és...

Akit Izajás ártatlan báránynak hirdetett, * önkéntes leöletésre jön meg, * és hátát korbácsolásra adja, * orcáját pedig az ütlegeknek. * Arcát nem fordítja el a leköpdősések szégyenétől, * és gyalázatos halálra ítéltetik. * Mindezeket ártatlanul és önként elviseli, * hogy mindenkinek ajándékul adja *' a holtak közül való feltámadást.

Előverses sztihirák

8. hang

Ma a Krisztus elleni gonosz **gyűlés** összeül, * és tanácsot tart ellene: * hogyan adhatnák át **Pilátusnak** * halálos ítéletre az ártatlant. * Ma Júdás a neki juttatott pénz kötelét a **nyakába** veszi, * és így mindkét életét **elveszti**: * az ideiglenest is és **az istenit** is. * Ma Kaifás akarata ellenére is **jövendöl**, mondván: * Jobb, ha egyvalaki hal meg a **népért**, * mert ő épp **bűneinkért jött** szenvedni, * hogy megszabadítson bennünket az **ellenség** rabságából, *' mint jóságos és emberszerető.

Elővers: Ki kenyereget ette, nagy csalárdságot művelt ellenem.

Ma Júdás a szegények szeretetének **álarcát** veszi föl, * és kimutatja kapzsisága arculatát. * Nem a szegényekre van **gondja** már, * s nem a bűnös asszony balzsamát árulgatja, * hanem a mennyei műrő kenetet árulja el, * s abból szerez magának **ezüstpénzt**. * A zsidókhöz siet, és **ezt mondja** nekik: * Mit akartok adni nekem, * és én őt nektek **adom** át? * Ó, **áru**lo kapzsiság: * a kedvére való **arat** számolja ki, * aztán megegyezik a kereskedőkkel, * és megkötik az egyeséget. * Nem alkudozik az értéken, * hanem Urát szökött rabszolgaként **adja** el, * mert a tolvajok szokták így elvetni az értéket. * Az őrjöngő kapzsiság őt saját Ura elleni ármánykodásra készítette. * Meneküljünk ezért az ilyesmitől, **kiáltván**: *' Nagy türelmű **Urunk**, dicsőség **néked**!

Elővers: Szíve gonoszságot gyűjtött magának. Kiment és beszélt ugyanarról.

Álnok módon cselekedtél, **törvénszegő** Júdás! * Te a pénzvágy betegségébe esve * embergyűlölővé **váltál**. * Ha a gazdagságot szeretted, * miért lettél a szegénység tanítójának követője? * És ha azt szeretted is, * miért adtad el a fölbecsülhetetlent halálra? * Döbbenj meg, nap, és **sóhajtozzál**, föld, * és hangoztasd meg **indultan**: *' Nagy türelmű **Urunk**, dicsőség **néked**!

Elővers: Istentelen végzést hoztak ellenem.

Senki se közeledjék beavatatlanul az Úr vacsorájához, ó hívek! * Senki se járjon a szent asztalhoz **csalárdul**, mint Júdás! * Mert ő elfogadta a falatot, de a Kenyeret **eladta**. * Tanítványt színlelt, de **valójában** gyilkos volt. * Azért a zsidókkal **együtt** örvendezett, * bár még az apostolokkal együtt **tartózkodott**. * Gyűlölve csókolt és csókjával **eláru**lta azt, * aki megváltott minket az átokból, *' Istent és **lelkünk** Üdvözítőjét.

Dicsőség... újra az „Álnok módon...” kezdetű sztihira

Most és... 5. hang

Urunk, midőn tanítványaidat beavattad a **titokba**, * ilyen szavakkal tanítottad azokat: * Vigyázzatok, **barátaim**, * hogy tőlem semmi félelem el ne **tántorítson**, * mert ha szenvedek, a **világért** teszem. * Ne botránkozzatok meg **tehát** bennem, * mert nem azért jöttem, hogy nekem **szolgáljanak**, * hanem hogy én **magam** szolgáljak, * lelkemet adva a **világért**. * Ha tehát ti **barátaim** vagytok, * ti is így **tegyetek**, * és aki első akar lenni, legyen **utolsó**va, * az úr olyan legyen,

mint **a** szolga! * Maradj**atok** énbennem, * hogy gyümölcsöt **terem**jete**k**, *' mert én vagyok **az** élet **szőlő**je!

Ezután nyomban:

Jó az Urat dicsérni...

Konták. 2. hang.

Alig, hogy kezébe vette a kenyere**t** az áruló, / már is sietve nyújtotta ki azt, / hogy az eladott ember árát fogadja kezébe, /' és megigazulás nélkül maradt Júdás, a **szolga** és csaló.